

Cena numeru 20 gr.

Redakcja i Administracja
Krajków
ul. Dunajewskiego 5
Telefon Redakcji 386
Telefon Administracji 310
Adres dla telegramów:
NAPRZÓD KRAKÓW

NAPRZÓD

ORGAN POLSKIEJ PARTJI SOCJALISTYCZNEJ

Miesięcznik zft. zł. 50

Tygodnikowo 1 złoty

Zagranicą 8 złotych

Miesięcznik 5 złotych

Wychodzi oddzielną razę

z wyjątkiem poniedziałków

i dni poświęconych

Konto PKO Kraków 400.670.

Ten wróg, co srogom nam zagraża

W Żyrardowie, osadzie fabrycznej, jednym z wielkich siedisk przemysłu tkackiego w Królestwie, odbyły się w ubiegłą niedzielę wybory do rady Kasych chorých. Przy wyborach tych zdołali: PPS 10 mandatów, chadecy 7, endecy 2, czyli chętna razem 9 mandatów i komunistki również 9 mandatów. Ten wynik wyborów okazuje, że proletarijat tamtejszy rozpada się na trzy, liczebnie mniej więcej równe sobie odłamy, z których tylko jeden — jedne trzeci — część ogółu — stanowią uświadomieni robotnicy, socjaliści, zorganizowani w PPS, dwie trzecie zaś to robotnicy ciemni, nie rozumiejący swego interesu klasowego. Taki stan rzeczy, stwierdzony cyframi rezultatu wyborczego, unosić nam całą rozciągłość głębokiej prawdy, zawartej w słowach śpiewanej przez nas „Marsyljanki robotniczej”:

Ciełką to walka, co nas czeka...

Z kim walka? kto jest ten główny, ten najniebezpieczniejszy wróg, którego przewyższkiem pokonać trzeba? Odpowiada na te pytania wyraźnie dalsza zwrotka wspomnianej wyżej pieśni robotniczej:

Ten wróg, co srogom nam zagraża,
Co nas odpuścić wierznie wstęca,
To mas ciemnoto...

Tak jest, ciemnota mas to najgroźniejszy wróg klasy robotniczej i, póki tego wroga nie zwyciężymy, póty nie możemy ani marzyć o zwyciężeniu kapitalizmu, o urzeczywistnieniu ustroju socjalistycznego. Ciemnota mas rozdwaja i osłabia wewnętrznie klasę pracującą i paraliżuje jej dążenia.

Robotnik chadeccki to typ robotnika nieświadomionego, ciemnego, pokornego, dającego się biernie wodzić za nos przez klerykałdów, występujących się kapitalizmem. Ciemny robotnik chadeccki to materiał podatny do wyzysku: klerykałki utrzymują go w ciemnocie i nabijają mu głowę bajkami, że wyzysk i nędza to dopust Boży, który bez szmerania znieść należy, — a ciemny nierzad przez nich obalamuony daje się cierpliwie wyzyskiwać. Typ ten z natury rzeczy liczebnie jest w Królestwie niż w Małopolsce, bo pod panowaniem caratu oświata i życie publiczne były tłumione i masy hodowane w ciemnocie.

Inny typ ciemnej masy przedstawiają robotnicy komunistyczni. Bo gdy w masie wszelkiej oświaty pozbawiona przedstanie się myśl o wyzwoleniu, nie dziwnego, że w tych ciemnych głowach przybiera ona dziwaczny kształt,

W niedzielę 12 czerwca o godz. 11 przedp. odbędzie się staraniem PPS w teatrze miejskim im. J. Słowackiego w Krakowie

Uroczysta Akademia ku czel Juliusza Słowackiego

Bilety wcześniej do nabycia w biurze OKR PPS, ul. Dunajewskiego 5 li. p.

że taki surowy, niewykształcony umysł wyobraża sobie, iż gwiałem, z dnia na dzień da się świat przeobrazić, a nie rozumie, ile wpród pracy uświadamiającej trzeba włożyć w sam proletarijat, zanim on się stanie dość silny oświata i solidarność, aby być zdolnym do przestoczenia ustroju politycznego. Ludziom ciemnym wydaje się łatwym, co jest trudne, nie zdają oni sobie sprawy z ważności dłuższego wykształcenia i wyrobienia politycznego i wierzą w cuda. Takim cudem jest dla nich „przewrót społeczny”, a kto go dokona i jakimi siłami, te pytania nie zaprzatają ich głów, bo cud przelce od tego jest cudem, ażeby się sam dokonał. Na umyśle ciemne łatwo zdra-

żają radykalnie brzące fraszery i dlatego luźne robotnicze łdzące za komunistami rekrutują się z surowej, ciemnej masy, niezdolnej do samodzielnego orientowania się.

Tak więc ciemnota mas stanowi właściwie jedyną zapórę dla ruchu robotniczego.

Gdy zdruzgotujemy tę zapórę, Nic w drodze nam nie stanie już! głosi „Marsyljanka robotnicza”. I tak jest w istocie. Oświecać, uświadamiać, organizować masy robotnicze — to jest nasze najważniejsze zadanie, godne naszych największych wysiłków, wymagające całej naszej energii. Ody je spełnimy, — klasa robotnicza będzie zjednoczona, silna, zdolna do zwycięstwa.

Stadium końcowe walki pożyczkowej

Zdaje się, że przecieć dojdąmy do mety. Po licznych rozjazdach rozmaitych delegatów do Ameryki i Paryża zawitali narazie do Warszawy ci, którzy w imieniu kapitalistów warszawskich o pożyczce decydują. Pp. Monel, Close i Fisher wraz ze swymi doradcami prawnymi pp. Duls i Davis weszli w bezpośredni kontakt z czynnikami decydującym z urzędu o pożyczce i, z p. ministrem skarbu Czechowiczem i wedle relacji warszawskich, rozmowy ich doprowadziły do tego, że w najbliższy piątek 3 czerwca kontrakt pożyczkowy ma być podpisany. Dalsze kroje są znane: uchwalenie projektu ustawy pożyczkowej przez Radę ministrów, nadanie projektowi formy ustawy uchwała Sejmu i Senatu, potem zaczyna się akcja na granicy amerykańskim: wywołanie pożyczki do subskrypcji i stopniowe przelewanie wpływów do kas polskich.

Tu potrzeba postawić pytanie, do jakich kas i w jakiej wysokości pożyczka wypłynie. Niewiadomo bowiem dotąd, czy pożyczka wynosi 60, 65 czy 70 milionów, jaki jest jej kurs emisyjny, czy prawdziwą jest wymieniana stopa procentowa 7. Nie wiadomo też, czy i jaki udział ma w pożyczce bank polski, jakie rekomendazy — w formie obserwatora w Radzie nadzorczej banku? — kapitał amerykański otrzyma. Niewiadomo wreszcie, na jakie cele rząd przeznacza swój udział w pożyczce, względnie ile ma pójść na fundusz stabilizacyjny złoto i ile na inwestycje.

Co bowiem z tych rzeczy wiemy, opiera się na pogłoskach i przypuszczeniach, które skontrolować trudno. A więc odnośnie do banku polskiego pogłoski mówią, że kapitał jego ma być powiększony o 50 milionów zł. (ze 100 na 150), które w całości przeznaczone w tym celu, aby akcje stopniowo sprzedawać prywatnym, gdyż prywatny charakter banku polskiego ma być w całej pełni utrzymany. Rozumie się, że potrzebne na ten cel 50 milionów złąd zaczerpnąć z pożyczki amerykańskiej i to zaczyna się rola i wpływ dających pożyczkę. Dla nam potrzebna jest gwarancja solennej polityki bankowej, a gwarancja ta będzie koopitowanie jednego ich przedstawiciela do Rady nadzorczej banku. Nie jest to rzecz ani nadzwyczajna ani niebezpieczna, gdyż jeden członek na tuzin nie może ani majorzować ani narzucać swych poglądów. Tak jest w teorii, a w praktyce sprawa wygląda o wiele gorzej. Mianowicie ten jeden członek ma prawo, w razie przelosowania go, żądać oddania spornej sprawy pod rozstrzygnięcie arbitrażowe, a więc w każdym razie obcy — bo superabirem z pewnością będzie cudzoziemiec — będzie decydował o polityce naszego

instytutu pieniężnego.

Jeżeli inaczej być nie mogło, to widocznie musiało się na ten ciełki warniek zgodzić. Co roblę — w Austrii, Niemczech, na Węgrzech (także obcy zasiadają w Radach banków emisyjnych). Ze to są kraje zwyciężone, a Polska należy rzekomo do zwyciężonych — na ten sentyment Amerykianów widocznie nie dają i dla nich dułżnik jest dułżnikiem bez względu na to, w jakim charakterze podpisywał traktaty pokojowe. Długim następstwem osmielenia naszej gospodarki.

Najbardziej dla nas decydującą jest sprawa utworzenia z części pożyczki funduszu inwestycyjnego, z którego możaby i należałoby w pierwszym rzędzie alimentować ruch budowlany. Pod tym względem stan dotychczasowy jest całkiem niepomysłny. Jakież bowiem isienią obecnie środki publiczne na ten ruch? W budżecie na 1927/28 przeznaczone na budownictwo 40 milionów, bank gospodarstwa krajowego przeznacza na ten cel 10 milionów, na mocy ustawy w formie dekretu prezydenta Replcego o rozbułdowie misia mają być wypozaczone obligacje komunalne, których wpływ mógł na ruch budowlany. Ody to wszystko zaczęło działać, może nastąpić ożywienie ruchu budowlanego — w jesieni, li, wtedy, kiedy ten ruch naturalnym porządkiem rzeczy zamiera.

Widąc z tego, że obecny senor budowlany można uważać za stracony. Będzie się jeszcze kończyło budowy z udzielonych dłałd przez bank gospodarstwa krajowego pożyczek w łącznej kwocie 615 miliona zł., ale nowe wielkie budowy będą musiały czekać na realizowanie pożyczki amerykańskiej. Dotychczas w całej Polsce cały ruch budowlany obejmuje około 2 tysiące obiektów — co to znaczy wobec obryzmego zapotrzebowania? Kropla w morzu!

Nie można naturalnie odrobić wszystkiego, co zostało stracone, ale coś bodaj można jeszcze ocałić. Dlatego zakochanie układow pożyczkowych ma znaczenie przewyższkiem jako możność częściowego bodaj zrealizowania problemu budowlanego, tak ściśle związanej z jednym z najcięższych u nas problemów: bezrobociem. Oby narazie zapowiedzi podpisania w piątek była zapowiedzią zmiany na lepsze obecných tak ciełskich dla klasy robotniczej stosunków. Najwyższy już czas!

.....
Czas odnowić przedpłatę
na czerwiec

POSEL DR. HERMAN DIAMAND

Słowo o metodach urzędowych organizacji lekarskich

Artykuł mój od tytułem „Czesć niehonorowym” zwrócił uwagę na metodę urzędową organizacji lekarskiej, zapoznał, w przeciwieństwie do organizacji robotniczych we własne sądownictwo, wyposażone w egzekutywę władzę.

Stalo się, czego się spodziewać można było: ta część prasy, która zwalcza solidarność robotniczą, broni lekarskich wólczy, staje w obronie strajków lekarskich w zalece z zakładami obrony zdrowia ludności, z Kasami Chorych.

Kolejny tow. dra Kelles — Krauz — Zarząd Związku obwodowego radomskiego i Zarząd Związku okręgowi sennickiego, ogłaszają w „Naszym Przeglądzie”, który powiódzły, jak zresztą wiele pism, ustępy z mego artykułu, polemikę oburzającą tow. Krauzu prostakimi, znanymi nam do poziomu Zarządów obelgami, a przeciw mnie podnoszą zarzut, jakoby nieściśle informowany wystąpił publicznie przeciw metodom organizacji lekarskich w zalece z Kasami Chorych.

Otóż tak jest.

Kto zna zwalczanie Kas Chorych w Polsce, kto zna drogę ciemnową Kas Chorych, kto poznał całą rękę dyktacji walki, ten wie, że odchyliłem ledwie łabędź obywateli dokonujących. Walka z Kasami Chorych jest cząstką walki z klasą robotniczą.

Artykułu nie pisałem, nie zasługawszy poprzednie ścisłej informacji o głośnym informkiem w Monitorze, gdzie wyrok łączył w formie urzędowej został ogłoszony. Czy istnieje ścisła informacja? Nie jest to zresztą wypadek osobno. Interwenjowałem u rządu, na wezwanie organizacji lekarzy kasowych łwowskich w sprawie wyroku sądu lekarskiego, na kresach, mogą którego, kilku lekarzy ukraińców zostało pozbawionych całkowicie prawa praktyki za leczenie podobnie strajku lekarskiego. Wyrok radomski w świetle tej bezczelności wydaje się nawet łagodny.

Komunikat radomski pomija dokuczliwe prześladowania, którymi zatrzymują lekarze radomscy, wbrew wszelkim przysięgom składanym przy uzyskaniu doktoratów, życie tow. Krauzowi, przez odmawianie konsyliów, pomocy specjalistów itp.

Lekarze radomscy prowadzą swą walkę na śla-

lach chorych robotników w Radomiu.

Wobec Kas Chorych, którzy poniekaż ugnawiają lekarzy radomskich, a mianowicie powszechność ich metody.

Artykuł „Czesć niehonorowym” przyniósł mi szereg przykłachów, z których jeden podaje do publicznej wiadomości. Jest to list lekarzy z województwa poznańskiego, których nazwisk z obawy przed terorem organizacji lekarskich ogłosić nie mogę.

Wskazuje Szanowny Pan Posel

Stojąc na stanowisku, iż wzmnoście powołanie lekarza wymaga od niego przewyższającym ilością ku bliźniemu i niesienia w myśli danej przyświecony w potrzebie — z wielkiem zdwojeniem przeczytałam wytyczną z artykułu Wielmożnego Pana Posła p. t.: „Czesć niehonorowym”, zamieszczony w „Ilustr. Kurjerze Krakowskim”.

Składamy Wielmożnemu Panu Posłowi szczerze podziękowanie za jego publiczne wyowiedzenie cenną radę w tej sprawie.

Uważamy swoim obowiązkiem dodać, że terot uprząwiony przez Związek lekarzy, wiede jego ekspozytury, lżyby lekarskie, dałe się nlesety odczuwać i nadal lekarzom stojącym na gruncie społecznym i rozumiejącym doniosle poslannictwo.

Jeżeli by Szanowny Pan Posel zechciał mieć powyższego teroru i antiposelskiej działalności lżb i Związku nicieby dowody, służymy takowym każdej chwili, bowiem sam itd.”

Zwracam uwagę, że list pochodzi z Poznańskiego i od czytelników krakowskiego „Kurjera Ilustrowanego”.

Dotkałem bolesnej rany w naszym publicznym życiu sanitarnem w dziedzinie i bez tych brudów, bardzo trudnej. Lekarze tylko wtedy skutecznie pracować mogą, gdy się cieszą zaufaniem chorego i jego otęczenia, a główna trudność polcznicznego leczenia polega na braku staraj uzycia tego zaufania. Jak bardzo szkodliwymi w tej dziedzinie są organizacje lekarskie, tego chyba dowodzić nie potrzeba.

Możby organizacje lekarskie radomskie i im podobne zajęły się kwestją, co by im wypadło uczynić, abyże członkowie Kas Chorych, ich pacjenci, mogli ich za swych przyjaciół uważać?

Mowa Mussoliniego

Po długim niezwykłym u tego gaduły milczeniu zabrak dyktator Włoch glos przy otwarciu sesji tak zwanego parlamentu. Wyowiedział on słowo, która słowami swemi i milczeniem rzucił światło na politykę faszystów. Główne linie tej mowy to zastrzeżenie przeciw kurcowi lewicowemu, dlatego niema mowy o amnestji, niema mowy o zamknięciu prześladowek politycznych, niema wogóle mowy o powrocie do stosunków prawnych, przeciwnie — jeszcze silniejsze skonsolidowanie faszystów przez dalsze ograniczenia konstytucji i praw króla. Charakterystycznym jest, że mowa wogóle nie wspomina o królu czy monarchji wogóle, mimo że zapowiada reformę konstytucji, o której wszyscy wiedzą, że Wiktor Emanuel III na nią się nie zgadza. Natomiast mowa zapowiada niezmiernie powszechnego głosowania (to się naszej reakcji najwięcej podobaj); zamiast lżyby z powyższego głosowania ma być powołane zastępstwo różnych korporacji, tj. stojących pod kontrolą państwa (czytaj faszystów) syndykatów robotniczych i pracodawców.

Charakterystyczne dla myśli politycznej Mussoliniego są słowa jego do faszystów bojących się utracić tuste posady i wogóle wiedzą: „Wielu z was wejdzie do przyszłej lżyby, wielu znajdzie miejsce w Senacie albo w Rikich i siam. Inni znnowy dostaną stanowiska w Ministerstwach i służbie dyplomatycznej i konsularnej, kilku zaś będzie się musiało wycofać z życia publicznego. Nie wszyscy mogą być częścią władzy, potrzebujemy też stada”. Kiedy jakkolwiek szef rządzą ogłosił bez osłonek, że udział w polityce oznacza zawód i źródło dochodu, za które — w razie utraty — rząd tj. państwo daje odszkodowanie?

Dyktator musiał jednak przynajmniej, że proletariatu wycieć i w nsi odnosi się wrogo do faszystów. Powiada on: „Iż polebnie, które się nie daje upić, które nie rozumie ani następstw wojny ani faszystów, zostanie przez przyrode samą usunięte. Młodzież dorosła, a wiede potrafimy stworzyć nowe Włochy, Włochy faszystow-

niach — o tem Mussolini mówi szeroko i w różny sposób. Włochy muszą za 20 lat liczyć 60 milionów mieszkańców, a nie mówić, co zrobi z tą nadwyżką 20 milionową, kiedy wiadomo, że 14 lat obecnych 40 milionów kra jest za cienny. Prosty stąd wniosek: trzeba zdobyć nowe kraje. A skąd je wziąć, kiedy wszystkie są już zajęte? Trzeba je wydrzeć — w pierwszym rzędzie Francji, bo Anglii faszysta nie śmie tknąć. Alby i zrobić, trzeba się zbroić i dlatego Mussolini powiada, że Włochy muszą za kilka lat mieć 5 milionów ludzi pod broną.

Dla Mussoliniego, jak widać, kwestja przeludnienia nie gra żadnej roli. Obojętne mu jest, z czego rozmożona ludność będzie żyć, byle miał jak najwięcej rekruta. A jak się nie uda nadmiaru ludności wypchnąć do Ameryki — ta ogranicza imigrację, do Tunisu — ten jest w rękach Francji, to może do Egiptu? I dlatego Mussolini tak skwapliwie korzysta z kłopotów Anglii z tym krajem, aby się ofiarować przyjaciół nad nim protektorat i użyć go jako rezeruaru dla rozszarżającego granice Włoch nadmiaru ludności.

Cale szczęście, że świat nie przemie się zbytnie tno, co Mussolini mówi. Gorzej jest, gdy wtyka wszędzie swój nos, wywołując zamieszanie i powodując zagrożone kraje do rywalizacji w zbrojeniach. Nad tą stroną awantury faszystowskiej powinna się Europa zastanowić, dopóki nie będzie zapóźno tj. dopóki nie wzniesie pożaru.

BROSZURA IGNACEGO DASZYŃSKIEGO:
„W PIERWSZĄ ROCZNICZĄ PRZEWROTU MAJOWEGO” do nabycia w administracji „Naprzodu”.
Cena egz. 1 zł., z przesyłką zł. 1.45.

UWAGI

„Budujące” opowiadania dla ludu na temat Meksyku

Przyniesiono nam kilka numerów „Pasażera. Serca Jezusowego” — ludowego wydawnictwa Jezuitów.

Osobliwe historie opowiada się tam o Meksyku r rodzaju takim:

W wieście Durango skazano na śmierć za przestępstwo religijne (nieposłuszeństwo władzy) młodego ojca, któremu co dopiero urodziła się córka. Młoscowy ka. prokurator, przejeży litęscia dla ojca, który miał sieroćkę i młodszą żonę i maleństwo, ołarował się za swojego parafianina na śmierć (21). Ale ofiary tej skazany nie przylał. „Nie ojciec — mówił — jeśli za Boga umieram, to On napewno będzie miał w piczcy moją córkeczkę.”

W wydawnictwach klerykałno-ludowych nie trzeba się zbytnie kępować sensem.

Czytelnicy klerykałnych broszurek nie tylko uwierzą, że w jakimś Meksyku jest taki straszny Herod, który morduje biednych katolików i tylko za to, to że kilka żyb pobóże i że im jest to „przeistęstwo”, ale nadto nie będą wapiłi, że skazażony może — kaza odasć, jeśli nie lżyby (!) zamiast niego zgodzi się być stracony!! Historia, opowiadana przez jezuitów, podaje nawet jak się soba szlachetnie ceremonizowali: skazany i ksiądz, ołarujący swoje... zastępstwo.

Rozumie się, że jest to z punktu widzenia prawa — nawnie balacumencie. Żaden sad ani żadna władza nie uzna, abyże zasądzony mógł przy najbliższej nawet karze... wyzrecać się osobą inną! Ale ta historia jest śliską i dla samych ojców jezuitów...

Poco opowiadac ludzom o takich kleszczach — w Meksyku, którzy, powodowani litęscia, gotowi są jakoby iść na straconie, byle tylko kobiety ocalić od wdowieństwa, a niemowle iść sierotowa, gdy w stosunkach, znanych tym ludzom z bliskości podobnego nie bywa, a przeciwnie w ich szarem życiu zdarzają się wypadki, gdzie ksiądz za najskromniejszą np. pogrzeb od biednej wdowy, pozostaje z sierotami, twarzą żado wygórwaną opłatą.

Jak bardziej marnym wyda się niejedną prochocząc niejęcosowy czytelnikom „Pasażera”, gdyż dowiedzą się, że jak to w Meksyku nadludzka okrutność postępnia wobec parafian ich „duspastrze”! Poco wiecie sprawiacz czytelnikom taka oskerne — fantastycznemi opowiadaniem?

TOWARZYSZE! POPIERAJCIE WASZE PISMO!

